

NIEUWSBRIEF

INHOUD

Van het bestuur	1
“Hier wordt goed voor haar gezorgd”	2
Interview met Maryke Hulshof	3
Stervensbegeleiding	4
Van de coördinatoren	4
Interview met Ellie Rens	5
Financiële ondersteuning	5
Terugblik op onze Verwendag	6
Column Lauri Beckmans	6
Nieuwe zorgvrijwilligers gezocht	7
Opleiding voor nieuwe vrijwilligers	7
Stichting vrienden van het hospice	8
Presentatie bij u	8

Van het bestuur

Op het moment dat ik dit voorwoord voor deze nieuwsbrief schrijf, zijn er vele nieuwsberichten over de brandhaarden in de wereld en de diverse rampen die veel slachtoffers vragen.

Vervolgens lees ik de artikelen die in deze brief voor u zijn verzameld en een beeld geven van ons hospice. Een hospice waarin met hart en ziel wordt gewerkt om iemand zo comfortabel mogelijk en met maximale zorg te begeleiden in de laatste periode van het leven.

En dan krijg ik weer de beelden van afschuwelijk geweld of een abrupt einde door een natuurramp. “Vredig” sterven is de slachtoffers niet gegund.

Voor me liggen de boeken van Hanneke van de Plassche, ‘Rouwe Kost’ en ‘Leven toevoegen aan de dagen’ van Sander de Hosson. Boeken waarin wordt beschreven hoe wij zorgvuldig om kunnen gaan met het stervensproces en de rouw die daaraan is gekoppeld. Om te leren en elkaar te helpen bij de begeleiding om ‘vredig’ te kunnen sterven. Wij in Hospice Zutphen blijven ons hiervoor inzetten; mensen zo goed mogelijk te begeleiden bij een ‘vredig’ sterfbed.

De hoop blijft dat wereldwijd (oorlogs)wreedheden en natuurrampen niet gaan verhinderen dat een ieder is gegund op zijn of haar tijd ‘vredig’ te sterven.

Jan Bouwman,
voorzitter bestuur Hospice Zutphen

Hospice Zutphen
Thorbeckesingel 2
7204 KS Zutphen
0575 566 333

info@hospice-zutphen.nl
www.hospice-zutphen.nl

“HIER WORDT GOED VOOR HAAR GEZORGD”

- Door Eva Ouwehand, geestelijk verzorger -

Op een schaduwrijk terras bij een oude boerderij naast de enorme klokkentoren van de kerk, blikken we terug op het verblijf van Bep in het hospice. Hoe was het voor haar zoon Ger en haar schoondochter Linda om hun moeder naar het hospice te brengen?

“Een hele goede keuze”, zegt Ger. “We waren nooit eerder in een hospice geweest. Toen mijn moeder hoorde dat ze nog maar enkele weken te leven had, was ze heel pragmatisch: ze woonde niet in de buurt, voor ons was het drie uur rijden en wat ze het liefst wilde, was haar zoon dichtbij zich hebben. Het transferbureau van het ziekenhuis heeft alles geregeld en in het Hospice Zutphen was toevallig plaats. Toen was alles binnen een dag geregeld”.

Als ik vraag naar hun eerste beeld van het hospice, bij aankomst, noemt Ger: “Rust, de uitstraling van een kerk, dat bleek later ook zo te zijn”. Ger herinnert zich het gesprek die dag met coördinator Peter ook heel goed: “je voelt je heel welkom, je wordt begrepen”.

Ook zijn moeder had meteen het gevoel dat ze hier in het hospice wel zou kunnen wennen. Ze had in haar appartement in het Westen van het land, op een bijzondere manier afscheid genomen van mensen die ze kende, georganiseerd door Linda, Ger en nichten. Familieleden en vrienden waren om beurten, een kwartier gekomen,

allemaal na elkaar. Daar waren ook veel oudere vrienden en kennissen bij, die niet zo gemakkelijk naar het hospice hadden kunnen komen.

“Dag lief huisje”, had Bep gezegd, toen ze voor de laatste keer de deur achter zich dicht deed. Ook daarin was ze heel nuchter. Wat kleine, dierbare dingen, haar bijbel en vooral foto’s heeft Ger meegenomen voor haar kamer in het hospice.

Voor Ger en Linda was het heel fijn om hun (schoon)moeder dichtbij te hebben en samen meer tijd te kunnen doorbrengen. “Ik wist dat alles gedaan werd, dat ze in goede handen was. Daardoor kon ik het zelf ook meer overgeven”, zegt Ger. Juist het zo samen kunnen zijn de laatste zes weken van haar leven, zonder overal voor te hoeven zorgen, heeft hem rust gegeven. “En mijn moeder voelde dankbaarheid en verwondering, ze voelde zich verwend”. Zijn moeder heeft een paar keer gezegd dat ze niet wist dat er zoiets bestond. Toen haar broer - die ook al in de 90 is - op bezoek kwam, zei ze tegen hem: “Als je er ooit (!) voor komt te staan, moet je ook hierheen

gaan!”.

Over het laatste stukje van haar leven vertelt Ger: “Ik vond het best moeilijk toen ze gesedeerd werd, omdat ik toen geen contact meer met haar kon hebben. Ook al hadden we alles met haar en de huisarts heel goed doorgesproken. Ik miste het contact. Heel fijn dat je kon blijven slapen en geroepen werd als er iets aan de hand was. Ik was wel net even naar huis toen ze overleed”. “Maar dat schijnt veel vaker te gebeuren”, vult Linda aan.

Ook het ritueel van het uitdragen waarbij iedereen die dienst heeft aanwezig is, hebben Ger en Linda mooi gevonden. “Het was passend en afgestemd, met respect voor mijn moeder”.

Al met al kijken Linda en Ger goed terug op deze tijd. Als ik vraag of ze nog een tip hebben voor het hospice zeggen ze: “Ga zo door!” ■

Interview met Maryke Hulshof, coördinator van het hospice

- Door Ingrid van der Blom -

Het hospice heeft sinds 1 juli jongstleden een nieuwe coördinator, Maryke Hulshof. Samen met Peter Buskermolen regelt zij de dagelijkse zaken. Wie is Maryke Hulshof?

Maryke werkt haar hele leven al in de zorg. Ze is de jongste van een nuchter Achterhoekse gezin met vijf kinderen en is 51 jaar oud. Ze is een sociaal, emotioneel sensitieve, vlotte vrouw. Ze woont met haar gezin en twee honden in de buurt van Vorden. Maryke laat ook haar stem graag horen; ze zingt in twee bands pop, rock en blues. Behalve het werk in het hospice, heeft ze een eigen praktijk voor mesologie. Een alternatieve geneeswijze met een holistische kijk op het lichaam, leefstijl en voeding. Maryke neemt dus een diversiteit aan ervaring mee.

Kende je het hospice voordat je hier kwam werken? Welk beeld had je van het hospice?

"Ik kende het hospice van mijn werk als verpleegkundige op de ambulance. Als ik binnenkwam vond ik het er fijn, huiselijk en warm. Ik kreeg koffie aangeboden van de vrijwilligers. Zittend aan de keukentafel kon ik me dan helemaal onderdeel voelen van het 'gezin'. Ook het kleurrijke spreekt mij enorme aan, het feit dat er overal bloemen staan, de kleurige dekbedden die worden gebruikt; een complete tegenhanger van de steriele, onpersoonlijke sfeer in een ziekenhuis. Dat er iemand bij de deur staat als je binnenkomt, je naam weet. Al die kleine dingen zijn zo belangrijk". Maryke heeft zich ook verwonderd over de vrijwilligers: "wat ieder met zijn eigen motivatie ertoe beweegt om hier twee keer per week te zijn, om de opleiding te doen, om er tijd en energie in te stoppen en als een volwaardige werknemer hun functie uit te oefenen. Vanuit een vrijwillige grondbehoefte, dat vind ik heel mooi. Vrijwilligers zijn onvoorwaardelijk betrokken. Dat zie je terug in de blijheid waarmee ze hun werk doen. En dat merk je dus aan de sfeer."

Wat vind je aantrekkelijk in de functie (wat was de trigger om te solliciteren)?

"De functie is erg passend is bij mijn kwaliteiten; voelen en zien wat mensen nodig hebben. Maar ik vind het ook spannend om het gezicht van het hospice te zijn. Ik heb een bepaalde mate van bescheidenheid en nu moet ik mezelf een beetje in de etalage zetten, het hospice neerzetten." Maryke is er nieuwsgierig naar hoe zij daarin gaat groeien.

Wat is je eerste indruk van het hospice en van het werk; wat is je opgevallen?

"De eerste indruk is dat ik heel welkom ben. Ik heb dat van iedereen wel gehoord, dat is heel prettig. De functie is ontzettend veelzijdig, van kijken hoe ik de radio weer aan de praat krijg op kamer blauw tot assisteren bij de wondzorg. Ik ben als verpleegkundige nog steeds BIG geregistreerd. Maar ook het rondkrijgen van het rooster van de vrijwilligers. Vorige week moest ik iemand benaderen die al meerdere malen

die week had gewerkt [red.:een vrijwilliger heeft in principe 2x per week een dienst]. Ik merkte dat ik me daar enorm bezwaard over voelde, maar de vrijwilligster in kwestie gaf aan dat zij dit werk zo graag doet, dat het absoluut geen probleem bleek. Het uitdragen van een overleden gast vind ik indrukwekkend, een heel mooi ritueel met veel ruimte voor emoties. Ik vind het ook erg mooi dat er een gedicht kan worden voorgelezen bij het afscheid."

Heb je in de korte tijd [ten tijde van het interview, 2 maanden – red.] dat je bij het hospice bent, al iets meegemaakt wat je graag wilt delen?

"De wensambulance is hier geweest. Die is met een mevrouw naar een museum gegaan. Het was mijn eerste kennismaking met de wensambulance. Dat vind ik ook weer bewonderenswaardig dat dit bestaat en met zoveel liefde en aandacht gerund wordt door vrijwilligers. De mevrouw vond het spannend dat al dat "gedoe" alleen maar voor haar was, dat iedereen moeite deed voor haar alleen. Maar ze heeft er enorm van genoten."

Heb jij een beeld bij wat er na dit leven is?

"Hierna houdt het voor mij niet op. Er is naar mijn idee wel iets van energie wat hierna doorgaat. Hoe dat eruit ziet? Ik laat me verrassen. Het maakt het leven hier voor mij zinvoller. Ik wil in dit leven contact (met mezelf en de ander) en groeien als mens. Groei geeft rust als je de dingen beter begrijpt. Ik wil van betekenis kunnen zijn voor mezelf en voor de ander. Het gedrag dat ik laat zien, moet mij dichter bij mijn doel van verbinder brengen."

Heb je een boodschap voor de mensen die het hospice niet kennen?

"De drempel om hier naar binnen te gaan en een keer kennis te maken, is lager dan men vaak denkt. Het motto van het hospice 'een bijna zoals thuis huis' is volledig gerechtvaardigd. Ik heb ervaren dat iedereen in het hospice met maximale zorg en aandacht bezig is om dat waar te laten zijn. Dat hoor ik ook terug van de gasten en familie.

Ik ben er ook trots op dat ik daar over mag vertellen!" ■

STERVENSBEGELEIDING

Beste collega's,

In oktober begon ik in het hospice en startte ik de opleiding "Omgaan met Sterven" van het Landelijk Expertisecentrum Sterven. Zo mooi en verdiepend dat dat zo synchroon liep! In juni ontving ik mijn diploma na een eindpresentatie over mijn leerweg. Voor het expertisecentrum schreef ik daarover het volgende stukje voor hun sociale media. Leuk om met jullie te delen. De opleiding is van harte aanbevolen!

Groetjes, Hilde

Trillend steek ik het kaarsje aan. Ik hoor de muziek, voel het publiek. Vòòr mij een tableau van symbolen, mos, hout, wol, veertjes en kaarsjes. Ik houd mijn adem in. Voel het leven door me heen bewegen. Allemaal in dat ene moment samengevat: de ontwikkeling die ik maakte tijdens de Intensive "Omgaan met Sterven", en in het jaar daaraan voorafgaand waarin mijn beide ouders waren overgegaan. Ik ben stervensbegeleider. Ik voel me meer levend en meer mens dan ooit.

Het begin: 14 mensen die allemaal "iets" hebben met de dood. Aan het einde: 14 mensen die vooral iets hebben met het leven. Het leven in alle facetten, met angst en vertrouwen, als voorbereiding op de overgave die het sterven vraagt. 14 stralende mensen, want sterven is een spiegel: heb het leven lief. Dit was voor mij de transformatie die ik zag in de groep waarmee ik 8 maanden geleden de Intensive van het Landelijk Expertisecentrum Sterven begon.

We leerden het sterven als een gelaagd proces te zien. Een reis, een transformatie en bij iedereen een uniek proces. We werden uitgenodigd en geprikkeld onze eigen visie op sterven te ontwikkelen. En we leerden onszelf kennen als unieke instrument om er voor een stervende te zijn. De Intensive liet ons reflecteren: op ons eigen lijden, op onze eigen onafgemaakte zaken, op wie wij ten diepste zijn. Het kennen van onszelf hierin helpt in het ontmoeten van een medemens die in het proces van sterven is. We hebben geleerd bij een stervensproces te Zijn. Zo worden we dienstbaar.

In de stervensprocessen van mijn ouders heb ik zoveel ervaren waar ik eerst geen "taal" voor had. Het overkwam me. Het was indrukwekkend nabij iemand zijn die het leven loslaat: fysiek, mentaal, emotioneel en spiritueel. Indrukwekkend te realiseren wat dat vraagt. Overgave, vertrouwen, bedding, aandacht, liefde. Ik heb grote eerbied gekregen voor het proces dat sterven heet. Het is een spiegel voor alles dat leven is. In de Intensive leerde ik woorden en duiding te geven aan wat ik had ervaren en hoe om te gaan met sterven. Het heeft me geïnspireerd om meer vertrouwen te krijgen in sterven als onderdeel van het leven en om dat uit te dragen. Het leven kan ons voorbereiden op de ultieme overgave van sterven. Op die manier kunnen we het leven tegemoet treden vanuit wie wij ten diepste zijn. Die realisatie liet me trillen toen ik het kaarsje aanstak. Ik stak een Lichtje aan voor alle dappere zielen die het leven leven en lieten. ■

landelijkexpertisecentrumsterven.nl/omgaan-met-sterven-opleiding

VAN DE COÖRDINATOREN

De zomer is nu echt voorbij en we kijken terug op weer een bijzondere tijd. Het is iedere keer indrukwekkend en bijzonder hoe ieder haar/zijn steentje bijdraagt om het hospice tot een fijne plek te maken voor gasten die ervoor kiezen om de tijd die ze nog hebben bij ons door te brengen. En dat allemaal door zorgvrijwilligers die 7 dagen per week 24 uur per dag flexibel beschikbaar zijn om zorg te verlenen. Daarnaast alle mensen die de boodschappen doen, de bloemen verzorgen, het hospice besturen, de tuin verzorgen, verpleegkundige zorg verlenen, het interieur mooi houden,

exposities verzorgen, de administratie doen, de huishouding op orde houden, naar de uitvaarten gaan, bijeenkomsten organiseren, soep koken, pannenkoeken bakken, de PR verzorgen, het rooster verzorgen, themabijeenkomsten organiseren, kaartjes versturen, enz, enz. In september zijn 6 nieuwe zorgvrijwilligers gestart en met veel passie aan de opleiding begonnen. Al die inzet uit zich in veel waardering en dankbaarheid van onze gasten en alle mensen die betrokken zijn met onze gasten. ■

Maryke en Peter

“Ik kan iedereen aanraden om hier vrijwilligerswerk te doen”

- Interview met Ellie Rens, tuinvrijwilliger -

Ellie Rens (64) is als tuinvrouw werkzaam bij het hospice sinds voorjaar 2022. Ze werkte tot 1 januari van dat jaar als leidinggevende bij de afdeling ‘toezicht’ bij de rechtbank Zutphen.

Haar werkzaamheden in de tuin spreidt ze bij voorkeur uit over de week. Zo kun je haar daar in principe 2 ochtenden per week aantreffen, plus 1 zaterdag per maand samen met het tuinteam, dat verder bestaat uit Dirk, Hein en Herma.

Hoe kwam je in aanraking met het hospice en met het feit dat je hier ook in de tuin aan de slag kon? Wat was je motivatie om hier als vrijwilliger aan de slag te gaan?

“Ik genoot de eerste paar (winter)maanden –ook dankzij corona – volop van mijn vrijheid thuis; tijd hebben om te lezen, breien en naar buiten te gaan, als ik zin had.

Maar mijn gedachten waren altijd al als ik vrijwilligerswerk ga doen, dan is dat iets met mijn handen en buiten”.

Toen ze de vacature voor ‘tuinman/-vrouw’ zag, was de stap snel gezet.

Het hospice had al haar bijzondere aandacht aangezien ze meende te weten dat er met kookvrijwilligers werd gewerkt, wat haar ook erg aantrekkelijk leek. Toch kostte het haar weinig moeite om het denkbeeldige schilmesje in te ruilen voor de schoffel en de snoeischaar.

En ...is de bezetting bij de zorgvrijwilligers in de wintermaanden eens even minimaal, dan ze springt graag bij in de keuken.

Wat waren je verwachtingen, vooraf?

Ellie: “Ik hoopte vooral leuke mensen tegen te komen”. En bij vrijwilligerswerk heeft ze wel een idee “ik geef iets en ik wil er ook iets voor krijgen”. Met andere woorden “dat het lekker loopt en dat je (werk) gewaardeerd wordt”. Dat gevoel heeft ze hier zeker.

Ook het buiten zijn en de hoge mate van vrijheid en zelfstandigheid spreken haar erg aan. “Het geeft me energie en voldoening als ik hier een ochtend heb gewerkt.”

Waar bestaan de werkzaamheden uit en hoe pak je het aan?

Het werk in de tuin is veelomvattend; van het maaien van het gras tot het onderhoud van de borders en de binnentuin. Ook het snoeien van de fruitbomen hoort erbij. “Het fijne is dat de tuin er al mooi bij lag en dat hij in aanleg makkelijk te onderhouden is”. Verder is er geen ‘Groot Plan’. Ieder heeft zo zijn/haar eigen specialisme; Hein is degene die het gras verzorgt, Dirk doet graag het grotere werk, zoals het snoeien en Herma werkt graag in de borders. “We kijken gewoon wat er gebeuren moet. In grote lijn wordt dat ook bepaald door het seizoen. En is er afstemming gewenst, dan gaat dat via de (groeps)app.”

Heb je nog iets wat je kwijt wilt ?

Op deze vraag komt er een ware stroom van enthousiasme op gang. Ellie geeft aan dat ze het heel opmerkelijk vindt dat de groep zorgvrijwilligers heel divers is en hoe iedereen zijn/haar eigen houding en gedrag meebrengt. “Er is een hoge mate van vrijheid, terwijl er tegelijkertijd een eenheid is, als het gaat om zorg, aandacht en het samen werken.

Ik kan iedereen aanraden om hier vrijwilligerswerk te doen. Het pand straalt rust uit, het is sfeervol en de verzorging is goed. Of maak ik nu teveel reclame?” ■

Herma Loman

FINANCIËLE ONDERSTEUNING

De zorg die in het hospice wordt gegeven, brengt veel kosten met zich mee. Gelukkig is er financiering door overheid en zorgverzekeringen. Daarnaast zijn er aanvullende financiën noodzakelijk om het comfort van de gasten zo aangenaam mogelijk te maken. Uw steun is daarom van harte welkom. Als u een financiële bijdrage wilt leveren is het goed te weten dat de Vriendenstichting een algemeen nut beogende instelling (ANBI) is. Het betekent voor u, dat een donatie, gift of schenking aan de stichting onder voorwaarden fiscaal aftrekbaar is (zie www.anbi.nl). Voor de ANBI-stichting betekent het dat er geen belasting verschuldigd is over de ontvangen donatie, gift, schenking of erfstelling.

EENMALIGE GIFT

Natuurlijk is een éénmalige gift is ook van harte welkom! Dat kan door het scannen van de QR code. Het bedrag kunt u vervolgens zelf bepalen. Een bankoverschrijving is uiteraard ook mogelijk. Ons rekeningnummer is **NL 22 RABO 0111 6824 52**

Terugblik op onze Verwendag

Woensdagmiddag 4 oktober liep de parkeerplaats bij de Bronkhorster Hoeve in Brummen langzaam vol. Ruim 60 vrouwen en een enkele man hadden 'er zin in': de Verwendag voor alle vrijwillige medewerkers van het hospice. Voor de één was het inmiddels een soort traditie, maar voor anderen was het de eerste keer. De organisatie, bestaande uit (bestuursleden) Alja Boer en Anneke Parent, zorgde voor een warme ontvangst in de vorm van koffie of thee en een heerlijke vruchtenrondo.

Met een openingswoordje door onze voorzitter Jan Bouwman en een mooi verhaal van Herman Bijenhof startte de middag. Al gauw bleek dat het geen passieve happening zou worden. Hup, allemaal naar buiten waar op het erf tientallen slaginstrumenten stonden uitgesteld. Elk zocht iets uit naar eigen voorkeur en de stemming kwam er helemaal in toen gangmaker Niels in woord en daad duidelijk maakte wat de bedoeling was. Na de nodige oefenrondjes vormde de groep een geoliede machine en kon heel Brummen meegenieten van een nummertje onversneden Braziliaanse percussie. En ja, het was koud daarbuiten maar het bloed werd warm en het lijf vol energie!

Daarna was het tijd voor een drankje en...een heuse Pubquiz. Er werden teams gevormd die vervolgens zelf een passende naam en een yell bedachten. In hoog tempo en gepaard met, letterlijk, toeters en bellen joeg de fanatieke quizmaster de deelnemers langs het hele spectrum aan weetjes. Na deze activiteiten was de tijd aangebroken voor de inwendige mens. Een aantal foodkraampjes stonden opgesteld waar allerlei lekkers te halen viel; van barbecue en Thais tot Indisch en vegetarisch voor ieder wat wils. Ondertussen waren er overal gezellige plekje's waar we elkaar konden ontmoeten. ■

Een zeer geslaagde dag dus!

Herma en Peter

Column door

Lauri Beckmans

(werkervaringsplek als geestelijk verzorger)

EEN PERSOONLIJKE IMPRESSIE

Wanneer ik mensen enthousiast vertel over mijn werkervaringsplek als geestelijk verzorger in het hospice, krijg ik vaak een gefronste blik terug. "Is dat niet heftig?". Ja, misschien dacht ik er in eerste instantie wat licht over. Maar ik ken afscheid en rouw van heel dichtbij en schrik daar niet van weg. Bovendien ben ik afgestudeerd als geestelijk verzorger en dus in principe opgeleid om met dergelijke thema's te werken. En op een plek als deze vergeet je soms die heftigheid.

Voor een buitenstaander kan een hospice voelen als een plek die je liever mijdt, maar in mijn beleving verandert dat wanneer je er eens binnenstapt.

Tijdens een eerste rondleiding viel me direct op hoeveel zorg en aandacht aan alles wordt besteed. Van prachtige bloemen overal, de verzorgde tuin tot de kunst in de kleurrijke kamers... Maar vooral de mensen maken deze plek bijzonder. Iedereen is hier om zich in te zetten voor de zorg van de ander, in welke vorm dan ook.

Zelf wil ik graag eerst de kat uit de boom te kijken, daarom probeer ik in eerste instantie zoveel mogelijk te observeren en van elke ontmoeting te leren. Gesprekken met verschillende medewerkers hebben me doen inzien dat niemand hier 'zomaar' is. Iedereen heeft een verhaal en een reden. Dit creëert een sfeer van troost en vertrouwdeheid die moeilijk in woorden te vatten is.

Een belangrijke les voor mij is dat elke dag (en zeker elke week) anders is. Ik kan nog zo enthousiast allerlei plannen maken, het leven laat zich niet leiden. Het vergt een bepaalde flexibiliteit om die wisselende situaties aan te voelen. Vooral het luisteren zonder verwachtingen en je schikken naar wat nodig is of waar behoefte aan is. Gelukkig is er een hecht team van ervaren werknemers en vrijwilligers die een gevoel van veiligheid geven.

Nu ik een aantal maanden heb mogen meedraaien in deze geoliede machine, heb ik nog meer bewondering gekregen voor hoe alles hier in elkaar steekt. Ergens geniet ik juist van de onvoorspelbaarheid, van de diversiteit en van het volledig in het moment moeten zijn. Natuurlijk heb ik makkelijk praten, gezien ik er maar één dag per week ben, maar toch. Ik ben dankbaar voor een plek als deze. Dat ik hier welkom ben en ervaring mag opdoen, en ook gewoon dankbaar dat dit bestaat. ■

OP ZOEK NAAR EEN ZINVOLLE VRIJETIJSBESTEDING?

We hebben plaats voor nieuwe zorgvrijwilligers

Hospice Zutphen is een klein en huiselijk hospice dat ruimte biedt aan mensen in de laatste fase van hun leven. Het biedt hen een 'bijna-zoals-thuis' situatie waarin liefdevolle zorg en ondersteuning geboden wordt die bij hen past en recht doet aan hun wensen. Voor familie en mantelzorgers blijft er alle ruimte om daar zelf een aandeel in te houden en het geeft hen de mogelijkheid om in alle rust aandacht voor elkaar te hebben. Het hospice is er voor terminaal zieke mensen, ongeacht hun levensovertuiging, maatschappelijke achtergrond of financiële draagkracht.

WAT DOET EEN ZORGVRIJWILLIGER?

Zorgvrijwilligers nemen de dagelijkse zorg voor de gasten op zich. Daarbij moet je denken aan persoonlijke zorg, zoals hulp bij het wassen, aankleden en toiletgang. Maar ook een praatje maken, voorlezen, een spelletje doen of waken bij stervende gasten behoren tot de werkzaamheden. Daarnaast is het team zorgvrijwilligers verantwoordelijk voor het eten en drinken van de gasten, ontvang je het bezoek van de gasten en houd je het huis netjes (voor de schoonmaak zijn vaste medewerkers in dienst). Ook voor de naasten van onze gasten is veel aandacht en tijd en zo nodig bied je hen een luisterend oor.

WIJ ZOEKEN BETROKKEN MENSEN DIE:

- zich dienstbaar en respectvol op kunnen stellen
- bereid zijn om de handen uit de mouwen te steken
- een goede balans hebben tussen afstand en nabijheid
- twee dagdelen per week beschikbaar zijn, waaronder een enkele keer ook een nacht (slaapdienst).

Een achtergrond in de gezondheidszorg is niet nodig.

WIJ BIEDEN:

- ongelofelijk mooi vrijwilligerswerk
- een team van fijne collega's
- de kans om nieuwe dingen te leren door middel van een gedegen basistraining
- begeleiding door coördinator en verpleegkundige
- inspirerende themabijeenkomsten
- supervisie
- een jaarlijkse Verwendag voor vrijwilligers.

INFORMATIEBIJEENKOMST

Er is regelmatig een informatiebijeenkomst voor mensen die overwegen als zorgvrijwilliger aan de slag te gaan. Tijdens de bijeenkomst wordt een film getoond over het Hospice Zutphen, een zorgvrijwilliger vertelt over het werken in het hospice en een van de coördinatoren geeft achtergrondinformatie. Uiteraard is er ruimte voor vragen. Geïnteresseerden kunnen zich aanmelden via de coördinatoren Maryke Hulshof of Peter Buskermolen via 0575-566333. Ook voor vragen en meer informatie kun je contact met hen opnemen.

OPLEIDING VOOR NIEUWE VRIJWILLIGERS

Dit jaar zijn we gestart met de opleiding voor nieuwe vrijwilligers, regionaal aan te bieden. In het voorjaar heeft 1 vrijwilliger deze opleiding gevolgd en dit najaar zullen 6 nieuwe vrijwilligers deze gaan volgen.

Vanaf half september zijn de aspiranten begonnen met boventalig meedraaien in het hospice. Elke aspirant wordt begeleid door een ervaren zorgvrijwilliger die als coach/buddy beschikbaar is. Zo kan ieder in haar eigen tempo kennis maken met de veelzijdigheid die het hospice biedt. Vervolgens is de opleiding eind september van start gegaan. Een groep van in totaal 16 deelnemers van de diverse hospices en de vrijwillige palliatieve thuiszorgorganisaties krijgen inzicht en kennis over dit werk.

Louise Runia is één van de trainers en geeft de cursus al vele jaren; zij vertelt dat elke training weer een feest is om te geven want allemaal uiterst gemotiveerde mensen bij elkaar brengen, levert mooie gesprekken op en zij nemen veel ervaringen mee. De cursus is ontwikkeld door de VPTZ (de landelijke vereniging Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg) en bestaat uit 7 avonden. Praktijkavonden waarin je leert hoe de zorg aan het bed te verlenen en gespreksavonden over onderwerpen als verlies en rouw en eigen ervaringen. Bij een aantal avonden zijn gespecialiseerde trainers aanwezig die hun kennis komen delen. De training is best wel intensief en wordt afgesloten met een individueel gesprek. Daar wordt de balans opgemaakt en vervolgens zijn de nieuwe vrijwilligers helemaal klaar voor het hospice.

Peter Buskermolen

STICHTING VRIENDEN HOSPICE ZUTPHEN

De Stichting Vrienden Zutphen Hospice bestaat uit een aantal vrijwilligers. Als stichting verleent zij financiële en materiële hulp aan het Hospice Zutphen. Dit doet zij door het geld dat door sponsors, donateurs en acties bijeen wordt gebracht te beheren. Hiermee garandeert de stichting dat iedereen gebruik kan maken van het hospice, ongeacht de financiële situatie.

DE CLUB VAN 100 BESTAAT 10 JAAR!

Het is de wens van de Vrienden van het Hospice, in het jubileumjaar 2023 de Club van 100 uit te breiden. Omdat de actie met brieven eind 2022 niet het gewenste resultaat heeft gehad, gaan we een beroep doen op de huidige leden van de 'Club' om te kijken of in hun netwerk zich organisaties of bedrijven bevinden die ons een warm hart toedragen.

Dit jaar hebben we als Vrienden van het Hospice weer diverse cheques in ontvangst mogen nemen. Van de bezoekers van de

Vieringen op het Whemehof in Vorden maar ook van de Stichting Roparun en de Stichting Hand. Er worden zelfs voor ons al blikjes en plastic flesjes verzameld.

Er wordt steeds meer een beroep gedaan op onze middelen voor de eigen bijdrage, dus deze donaties zijn van harte welkom! ■

PRESENTATIE BIJ U

Hospice Zutphen is een 'bijna zoals thuis huis', voor mensen die in de laatste fase van hun leven zijn. De meeste mensen hebben de wens om thuis te sterven. Helaas is dat niet voor iedereen mogelijk. Vaak blijkt dat de zorg zo intensief is, dat dit te belastend wordt voor mantelzorgers. Regelmatig horen wij van mensen die bij ons verblijven en van hun naasten: "hadden we maar eerder geweten van het bestaan en de mogelijkheden van het hospice."

Bij ons is altijd liefdevolle, deskundige zorg beschikbaar. Doordat wij een aantal belastende zorgtaken uit handen kunnen nemen, ontstaat er weer echte tijd voor elkaar en voor de dingen die in deze fase echt belangrijk zijn. Te vaak horen wij over onbekendheid met ons werk en de mogelijkheden. Daarom vertellen wij graag over ons hospice en wat wij voor mensen kunnen betekenen.

Wij kunnen voor u een boeiende presentatie verzorgen. Wij hebben de beschikking over een foto/film reportage en enkele vrijwilligers vertellen daarbij hun persoonlijke verhaal en ervaringen. Voor u een mooie invulling, voor ons een goede gelegenheid om ons werk breder onder de aandacht te brengen.

Mocht u geïnteresseerd zijn of verdere vragen hebben dan kunt u contact opnemen met één van de coördinatoren Maryke of Peter.

- tel. 0575 566333
- mail: info@hospice-zutphen.nl

